

Sygn. akt: I C 420/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Chrzczonowski
Protokolant:	sekr. sądowy Klaudia Milewska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. G. (1)

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 420/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 maja 2015 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego N. G. kwoty 254,49 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2015 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 1 kwietnia 2015 r. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) S.A. (...), w związku z czym wstąpił w istniejący już stosunek prawny, wynikający z zawartej przez pozwanego z cedentem umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr (...) z dnia 2 kwietnia 2012 r., przedmiotem której była odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym F. (...) o nr rej. (...) w okresie trwania umowy ubezpieczenia, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W ramach zawartej umowy cedent zobowiązał się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa spełnić określone w umowie świadczenie, tj. wypłacić odszkodowanie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a pozwany zobowiązał się zapłacić cedentowi składkę. Po zawarciu umowy ubezpieczenia OC między cedentem a pozwanym, cedent wystawił i wręczył polisę potwierdzającą zawarcie umowy i jej warunki, w związku z czym po stronie pozwanego powstał obowiązek uiszczania składek ubezpieczeniowych w wysokości, częściach i terminach wskazanych w umowie przez cały okres trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela. Pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej mu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej.

W wykonaniu nałożonego przez Sąd zobowiązania, pełnomocnik powoda pismem z dnia 7 lipca 2015r. poinformował, iż prostuje zaistniałą pomyłkę w danych osobowych pozwanego i wskazał, że prawidłowe imię i nazwisko pozwanego brzmi M. G. (2).

Wobec braku możliwości ustalenia w systemie PESEL-SAD numeru pesel pozwanego M. G. (2) oraz jego adresu wezwano pełnomocnika powoda do wskazania numeru PESEL pozwanego albo danych pozwalających Sądowi na ustalenie tego numeru. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pełnomocnik powoda w dniu 17 sierpnia 2015 r.

przedłożył pismo procesowe, w którym sprostował omyłkę pisarską w nazwisku pozwanego i wskazał jego prawidłowe brzmienie: G..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. (...) z siedzibą w W. wystawiło polisę nr (...), stwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres od dnia 2 kwietnia 2012 r. do 10 lipca 2012 r., na nazwisko N. G.. Umową objęto pojazd osobowy o numerze rejestracyjnym (...). Wysokość składki ustalono na kwotę 179,00 zł.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. (...) Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W. oraz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była sprzedaż przysługujących (...) Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W. wierzytelności pieniężnych, określonych w § 2 ust. 2 umowy oraz szczegółowo oznaczonych w Załączniku nr (...) do Umowy na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., w tym wierzytelność wobec N. G..

W dniu 20 maja 2015 r. na nazwisko N. G. i adres (...), (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystawiła pismo informujące o zawarciu w dniu 1 kwietnia 2015 r. umowy sprzedaży wierzytelności, w ramach której została przelana wierzytelność wynikająca z nieuregulowanego przez niego zobowiązania z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów, potwierdzonej polisą nr (...), na łączną kwotę 254,56 zł. z prawem do naliczania odsetek ustawowych. Jednocześnie wystawiono wezwanie N. G. do zapłaty kwoty 245,65 zł. wraz z informacją, że w dniu 20 maja 2015 r. został złożony pozew o zapłatę do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: polisa nr (...) (k. 17), umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2015 r. (k. 29-35), pismo z dnia 20 maja 2015 r. (k.15), wezwanie do zapłaty (k. 16).

Sąd Rejonowy ważył, co następuje:

Pozwany, któremu prawidłowo doręczono odpis pozwu wraz z załącznikami oraz zawiadomienia o terminach rozpraw, nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawiał się na wyznaczone terminy rozprawy i w żaden sposób nie odniósł się do twierdzeń strony przeciwnej. Formalnie zachodziły zatem warunki do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd powziął wątpliwości co do okoliczności przytoczonych przez stronę powodową w pozwie, w szczególności w zakresie skuteczności nabycia przez powoda wierzytelności względem osoby, wobec której ostatecznie popierał swoje powództwo, czyli M. G. (1), z uwagi na rozbieżność twierdzeń powoda w tym zakresie z treścią pozwu, załączników do niego dołączonych, a także przedkładanych dokumentów i pism przygotowawczych. Wobec powzięcia wątpliwości co do tych twierdzeń, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe.

W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Do Sądu należy ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, sygn. akt I ACa 510/12). W myśl powyższego interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. To strony decydują jaki materiał dowodowy chcą przedstawić sądowi na potwierdzenie prawdziwości swych twierdzeń. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje przegraniem procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód ostatecznie skierował swoje żądanie przeciwko M. G. (1). Powinien zatem wykazać, że przysługuje mu wierzytelność względem takiej osoby, wynikająca z czynności prawnych określonych w pozwie. Dopiero w razie

przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności względem pozwanego, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda.

Tymczasem powód nie zaoferował żadnych dowodów, które potwierdzałyby, że skutecznie nabył wierzytelność względem osoby, wobec której ostatecznie popierał swoje powództwo, czyli M. G. (1), a zatem że przysługuje mu prawo do dochodzenia od tak skonkretyzowanego pozwanego należności w wysokości 245,65 zł. z tytułu składki z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Przytaczając w uzasadnieniu pozwu podstawę faktyczną żądania powód wskazał, że cedent - (...) Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W. zawarł z pozwanym umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, potwierdzoną polisą nr (...). Polisa nr (...), złożona przez powoda, dotyczy jednak osoby o nazwisku N. G.. Również wszystkie inne dokumenty, jakie powód przedstawił w niniejszej sprawie, były wystawione na osobę określoną jako N. G.. Wierzytelność wobec takiej osoby była też przedmiotem cesji, do tak oznaczonej wierzytelności odnosiły się złożone oświadczenia woli stron umowy przelewu.

W ocenie Sądu wskazane wyżej dowody nie pozwalają uznać, iż zobowiązana względem pierwotnego wierzyciela, jak i następnie względem powoda, była osoba o nazwisku M. G. (1). Brak w szczególności jakichkolwiek dokumentów wystawionych czy choćby podpisanych przez samego M. G. (1), potwierdzających, że to on był stroną umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W., z której to strona powodowa wywodziła swoje roszczenie, a tym samym, że to M. G. (1) jest zobowiązany, w szczególności względem powoda, do zapłaty jakiegokolwiek kwoty pieniężnej. Wszystkie złożone do akt sprawy dokumenty wystawił bądź pierwotny wierzyciel, bądź powód i wszystkie, jak wyżej już wskazano, dotyczyły osoby określonej jako N. G.. To wszystko nakazuje się zastanowić, jak, jeśli w ogóle, pierwotny wierzyciel zweryfikował dane osobowe podmiotu, z którym zawarł umowę. Nie można też uznać pierwotnego określenia pozwanego w pozwie za oczywistą omyłkę – oznaczenie pozwanego nawiązywało bowiem do treści polisy, stanowiącej udokumentowanie materialnoprawnej podstawy wierzytelności dochodzonej przez powoda. W sytuacji, gdy brak jakiegokolwiek dokumentu zawierającego oświadczenie woli drugiej strony przedmiotowej czynności prawnej, nie można ustalić, z kim w ogóle pierwotny wierzyciel takiej czynności dokonał.

Dodatkowe wątpliwości w niniejszej sprawie rodzi okoliczność, iż w piśmie procesowym z dnia 27 października 2015 r. pełnomocnik powoda określił siebie jako pełnomocnika podmiotu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Do pisma tego dołączona została płyta CD z plikiem w formacie M. (...), na którym znajdowały się dane umowy ubezpieczenia zawartej na nazwisko N. G., a także oświadczenie prezesa tejże spółki, w którym wskazał, iż dochodzona przedmiotowym pozwem wierzytelność należy się tej właśnie spółce, bowiem została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 2 stycznia 2015 r. pomiędzy (...) Spółka z o.o. a (...) Spółka Akcyjna (...).

Tym bardziej uznać należało, że powód nie wykazał, by pierwotnemu wierzycielowi przysługiwała wierzytelność względem osoby o nazwisku M. G. (1), a tym samym, by powód skutecznie nabył taką wierzytelność. Należy zwrócić uwagę, że również informacje o przelewie oraz wezwanie do zapłaty wystawiono na N. G.. Brak natomiast dowodu doręczenia takich dokumentów – tak N. G., jak i M. G. (1). Nie może w tej sytuacji dziwić brak reakcji pozwanego na doręczony mu pozew, skoro wcale nie wynika z niego, że to pozwany jest zobowiązany do zapłaty względem powoda. Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo, jako nieudowodnione.